

opusdei.org

Prelatovo pismo (ožujak 2013.)

Dok ispunjeni vjerom
očekujemo rezultat konklave,
zahvaljujemo Presvetom
Trojstvu za osam godina
pontifikata Benedikta XVI. u
kojima je na divan način svojim
učiteljstvom osvijetlio Crkvu i
svijet.

7.03.2013.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje
kćeri i sinove!

Ganut sam dok obilježavam ovo pismo datumom 1. ožujka, prvog dana prazne stolice u Crkvi nakon odlaska Benedikta XVI. s Vrhovnog Pontifikata. Od kada je prošlog 11. veljače navijestio tu odluku često sam razmišljao o prorokovim riječima: *Jer misli vaše nisu moje misli i puti moji nisu vaši puti, riječ je Jahvina. Visoko je iznad zemlje nebo, tako su puti moji iznad vaših putova, i misli moje iznad vaših misli* [1] .

U ovim aktualnim trenucima još jednom vidimo kao jasan znak – kada je to potrebno – da je Tješitelj taj koji vodi Crkvu. Našem Gospodinu, koji je to tako želio, potrebna su ljudska sredstva koja Njega pred zajednicom vjernika čine vidljivim; ali uvijek je to On, Isus, vrhovni Pastir, koji vodi pastire i vjernike: jača ih u vjeri, brani ih u opasnosti, obasjava ih svojim svjetlom i propisuje im potrebnu hranu kako ne bi posrnuli na pravcu

svoga hoda prema Nebeskoj domovini.

Stoga su mi također neposredno u moje srce došle riječi Isusove koje je On, kada se bližio trenutak njegove vidljive odsutnosti sa zemlje, upravio Apostolima i učenicima svih vremena: *Neću vas ostaviti kao siročad (...). I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek* [2]. Gospodin ne želi da budemo siročad. Kada je Učitelj uzašao na desnu Oca, kormilo svoga čamca povjerio je Petru i to ulančavanje se ne gubi, jer nakon jednog pontifikata dolazi drugi, prema Kristovu obećanju koje je dao Šimunu: *A ja tebi kažem: Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati* [3]. Kristova riječ ne može zakazati. Ali moramo skupa sa svim katolicima moliti i moliti, kao što sam to preporučio vašoj braći čim sam primio tu vijest. Bog računa na

našu molitvu za konklavu, koja će početi za nekoliko dana, i za novoga Rimskoga Poglavarara kojeg je Gospodin svojom providnošću odabrao.

Prepisujem vam ono što je rekao naš Otac za vrijeme prazne stolice godine 1958.: ***želio bih vam još jednom govoriti o skorom izboru Svetoga Oca. Poznata vam je, djeco moja, ljubav koju imamo prema Papi. Nakon Isusa i Marije svom svojom dušom ljubimo Papu, bio on tko bio. Stoga ljubimo već sada Rimskog Prvosvećenika koji će doći. Odlučni smo služiti mu čitavim životom. Molite, prikažite Gospodinu čak i trenutke razonode. Sve prikazujemo Našem Gospodinu za Papu koji dolazi, kao što smo prikazali Misu sve ove dane, kao što smo prikazali... čak i svoje disanje [4] .***

Dok ispunjeni vjerom očekujemo rezultat konklave, zahvaljujemo Presvetom Trojstvu za osam godina pontifikata Benedikta XVI. u kojima je na divan način svojim učiteljstvom osvijetlio Crkvu i svijet. Ne zadržavam se na opisivanju različitih područja na kojima je tako djelovao; istaknut ću samo to kako je pozivao sve – vjernike i nevjernike, novom snagom i vrlo jasno – da otkriju Boga, Stvoritelja i Otkupitelja svijeta, koji je prije svega Ljubav, i da gledaju na ljudsko stvorenje kao na ono koje je stvoreno na sliku Božju, a stoga dostojno svakog poštivanja. Prikazao je kako vjera i razum, daleko od toga da su u suprotnosti, mogu surađivati skupa na jednom boljem spoznavanju Boga i na dubljem shvaćanju čovjeka. Pokazao je kako je moguće hodati prema božanskom prijateljstvu, ističući duboki smisao klanjanja Isusu Kristu, pravom Bogu i Čovjeku, stvarno prisutnom u Presvetoj Euharistiji. Odlučno je

potaknuo ekumenizam, pogledom upravljenim u željno zajedništvo kršćana. Pokazao je putove prave obnove u Crkvi, slijedeći pravce koje je označio II. vatikanski sabor u vjernom kontinuitetu s Predajom i Crkvenim Učiteljstvom tijekom stoljeća.

Stoga i zbog mnogih ostalih usluga koje nije moguće sada spomenuti, mi kršćani – također i drugi ljudi dobre volje – dugujemo zahvalnost Benediktu XVI.; to je dug koji se može platiti samo molitvom za njega i za njegove nakane, odgovarajući onome što je on tvrdio da će za nas učiniti. Mislim da u ovim trenucima vodimo o tome računa da smo ga mnogo ljubili i u tome želimo nastaviti: jer samo ljubavlju se plaća vjerno očinstvo kojim nas je on čuvao. Koristimo ove okolnosti i zapitajmo se: živim li svaki dan strelovitu molitvu **omnes cum Petro ad Iesum per Mariam** ? Kakvom snagom i

pažnjom molim molitvu za Papu iz
Preces?

U pravcu savjeta apostolskog Pisma
Porta fidei napredovat ćemo u
promatranju članaka Vjerovanja u
ovoj Godini vjere. Pozivam vas da
produbite drugu istinu koju
ispovijedamo svake nedjelje. Nakon
što očitujemo svoju vjeru u
Utjelovljenje, nastaje poticaj da se
prisjetimo Muke, Smrti i Pokopa
Našega Gospodina Isusa: to su
povijesne činjenice koje su se na
jednom mjestu i u određenom
vremenu stvarno dogodile, kao što to
dokazuju ne samo evanđelja nego i
mnogi drugi izvori. Ujedno ti
autentični događaji i njihove
posljedice nadmašuju puke povijesne
koordinate, jer radi se o spasonosnim
događajima, znači o nositeljima
spasenja koje je potaknuo Otkupitelj.

Kristova Muka i Smrt, kao i
Uskrsnuće, koji su prorokovani u

Starom zavjetu, imaju jedinstven cilj i nadnaravni smisao. Nije to bio bilo koji čovjek, već Sin Božji postao čovjekom, utjelovljena Riječ, koji se ispaštanjem za naše grijehe za svih žrtvovao na Križu. I ta jedina žrtva pomirenja postaje prisutna na našim oltarima, na otajstveni način, svaki put kada se slavi Sveta Misa: kakva mora da je naša dnevna pobožnost kada slavimo svetu Žrtvu ili na njoj sudjelujemo!

Polako razmatrajmo Vjerovanje. Ono koje se naziva „Apostolsko Vjerovanje“, koje se može posebno moliti za vrijeme Korizme, tvrdi da je Naš Gospodin Isus Krist *mučen pod Poncijem Pilatom, raspet, umro i pokopan, sašao nad pakao, treći dan uskrsnuo od mrtvih* [5] . To isto – uz malo razlike – donosi Vjerovanje koje se obično moli na Misi, slijedeći formulaciju prvih ekumenskih sabora. *Katekizam Katoličke Crkve* kaže: „Nasilna smrt Isusova nije bila

plod slučaja u nesretnu stjecaju okolnosti. Ona pripada otajstvu nauma Božjega, kako jeruzalemskim Židovima sveti Petar tumači već u svome prvom govoru na Pedesetnicu: On je predan "po odlučenu naumu i promislu Božjemu" (Dj 2, 23)“ [6] .

Sam Isus je to prije spomenuo: *Zbog toga me i ljubi Otac što polažem život svoj da ga opet uzmem. Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga. Tu zapovijed primih od Oca svoga* [7] . Na taj način ***bezdan pokvarenosti koju grijeh nosi sa sobom premošćen je beskonačnom Ljubavlju. Bog čovjeka ne ostavlja (...). Goruća želja da se ispuni otkupljujuća odluka Boga Oca ispunjava cijeli Kristov život počevši od njegova samog rođenja u Betlehemu. U trogodišnjoj blizini s Njim učenici su ga čuli neumorno ponavljati da***

je njegova hrana vršiti volju Onoga koji Ga je poslao (usp. Iv 4, 34). I to sve dok se poslije podne prvoga Velikog petka ne završi njegova žrtva. Tada nakloni glavu i – predade duh (Iv 19, 30). Tim riječima opisuje nam sveti Ivan apostol Kristovu smrt: Pod teretom Križa, pod teretom svih ljudskih krivica, Isus umire zbog naših teških i sramotnih grijeha [8] .

Kakvu zahvalnost moramo imati prema Našem Gospodinu zbog neizmjerne ljubavi koju nam je pokazao! Slobodno i iz ljubavi je prikazao žrtvu svoga života, ne samo za ljude u cijelosti, već i za svakog pojedinca kao što to izlaže sveti Pavao: *dilexit me et tradidit seipsum pro me [9]* , ljubio me je i predao sebe u smrt za mene. Još više. Vrlo dojmljivo isti Apostol označava vrhunac otkupiteljske ljubavi Isusa Krista kada kaže: *Njega koji ne okusi*

grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu [10] .

S obzirom na to Benedikt XVI. je na jednoj audijenciji rekao: **Kako je divno, a istovremeno i iznenađujuće to otajstvo! Nikad nećemo moći dovoljno razmatrati tu stvarnost. Isus, usprkos tome što je Bog, nije pravio paradu te Božje kategorije kao ekskluzivnog vlasništva; nije htio koristiti svoju božansku narav, slavno dostojanstvo i moć kao sredstvo slave i znak razlike prema nama. Nasuprot, „odustao je od svog ranga“ i uzeo bijednu i slabu ljudsku prirodu** [11] .

Katekizam Katoličke Crkve kaže: „Po milosti Božjoj, na korist svakog čovjeka, on je okusio smrt za sve“ (*Heb 2, 9*). U svome naumu spasenja, Bog je odredio da njegov Sin ne samo "umre za naše grijehe" (*1 Kor 15, 3*),

nego i da "okusi smrt", to jest upozna stanje smrti, stanje odijeljenosti svoje duše od tijela, od časa kad je izdahnuo na Križu do časa kad je uskrsnuo“ [12] . Tako se još jasnije očitovala stvarnost smrti Isusove i širenje nove vijesti spasenja duša koje su se našle u „šeolu“ ili „paklu“; tako označava Pismo stanje u kojem su se našli svi umrli kojima je uskraćena vizija Boga, jer još uvijek se nije bilo ostvarilo Otkupljenje. Ali taj Kristov „silazak“ imao je različite efekte: „Isus nije sašao nad pakao da oslobodi proklete ni da razori pakao prokletstva, nego da oslobodi pravedne koji su mu prethodili“ [13] . To je još jedan dokaz Božje pravednosti i Božjeg milosrđa koje moramo cijeniti i na njima zahvaliti.

Približava se Veliki Tjedan; nastojimo doći do osobnih primjena pomoću prizora koje nam liturgija daje na razmatranje. ***Razmišljamo o Gospodinu, koji je od glave do pete***

izranjen iz ljubavi prema nama
[14] . Tako nas je pozivao sveti
Josemaría. Zadržimo se bez žurbe na
zadnjim trenucima zemaljskoga
života Našega Gospodina. Jer
tragedijom Kristove Muke ispunja
se naš vlastiti život i povijest svega
čovječanstva. Veliki se tjedan ne
može svesti na puko sjećanje, jer u
njemu nam je predloženo otajstvo
Isusa Krista, koje se nastavlja u
našim dušama; kršćanin ima biti
alter Christus, ipse Christus , drugi
Krist, sam Krist. Krštenjem je
svaki čovjek postao svećenik svog
vlastitog bivstvovanja, tako da
prinosi duhovne i Bogu ugodne
žrtve po Isusu Kristu (1 Pt 2, 5), da
svaki svoj čin ostvari u duhu
poslušnosti prema božanskoj volji
i da se tako nastavi poslanje Bogo-
Čovjeka [15] .

Pripremajmo se već sada kako bismo
u dubokoj pobožnosti sudjelovali na
liturgiji Trodnevlja. Svaki pojedinac

može osim toga za sebe odrediti konkretan način za bolje korištenje tih dana. Uz brojne manifestacije narodne religioznosti, kao što su procesije ili pokornički obredi, ne zaboravimo da **postoji i pobožna vježba Križnoga puta koja nam kroz cijelu godinu nudi mogućnost da još dublje urežemo u svoju dušu otajstvo križa, da s Kristom napredujemo na tom putu i svoj unutarnji život suobličujemo s Njim [16] .**

Proživimo pobožno križni put u Korizmi, svatko na način kako mu to pomaže: najvažnije se nalazi u razmatranju Muke Gospodinove iz ljubavi i zahvalnosti. Od molitve u getsemanskom vrtu do smrti i pokopu evanđelja nam donose obilnu materiju za osobnu molitvu. Također nam mogu poslužiti razmatranja svetih i mnogih duhovnih pisaca. Poslušajmo što nam predlaže sveti Josemaría:

Gospodine moj i Bože moj, pod ljubaznim pogledom naše Majke pratimo te na putu patnje koji je bio cijena našeg otkupa [17] .

Usuđujemo se reći: Majko moja, Djevice prežalosna, pomogni mi da oživim one gorke sate koje je tvoj Sin htio proći na zemlji kako bismo mi, načinjeni iz šačice praha, mogli živjeti do kraja in libertatem gloriae filiorum Dei , u slobodi i slavi djece Božje [18] .

Na taj ćemo način sve više otvoriti dušu kako bismo primili plod milosti koju nam svojim slavnim Uskrsnućem je donio Isus i pripremat ćemo se na ponitifikat budućega Pape. Podržimo svojim molitvama i žrtvom zadatak kardinala okupljenih na konklavi kako bi izabrali nasljednika svetoga Petra kojeg već sada svom dušom ljubimo: ta nakana može biti ključna za našu prisutnost Božju za vrijeme prazne stolice.

Moram na kraju dodati da sam prije nekoliko dana bio na kratkom putovanju u Vilni, glavnom gradu Litve, gdje sam osim s vjernicima Prelature bio i s drugim ljudima, molio sam – dva puta fizički i ostalo vrijeme postojano preko dana – ispred slike Majke Božje Vrata Istoka, koju mnogo časte u toj zemlji. Posebno sam preporučio aktualno vrijeme u Crkvi; također ste i vi bili prisutni u mojoj molitvi. Nakon povratka u Rim počeo sam, kao i svake godine, dane duhovne obnove u prvom korizmenom tjednu. Također i za vrijeme tih dana sjećao sam se svih i svakoga pojedinca, preporučujući vaše duhovne i materijalne potrebe, a posebno bolesnike. Ljubite mnogo i čuvajte jedinstvo Djela utječući se zaštitu svetoga Josipa.

U zajedništvu molitve i žrtve, oslanjajući se na Benedikta XVI., svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. ožujka 2013.

[1] *Iz* 55, 8-9.

[2] *Iv* 14, 18 i 16.

[3] *Mt* 16, 18.

[4] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 26.10.1958.

[5] Rimski misal, Apostolsko vjerovanje.

[6] *Katekizam Katoličke Crkve* , br. 599.

[7] *Iv* 10, 17-18.

[8] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom* , br. 95.

[9] *Gal* 2, 20.

[10] *2 Kor* 5, 21.

[11] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 8.4.2009.

[12] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 624.

[13] *Isto*, br. 633.

[14] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 95.

[15] *Isto*, br. 96.

[16] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 4.4.2007.

[17] Sveti Josemaría, *Križni put*, predgovor.

[18] *Isto*.